

שמעון בוזגלו

הַרְמֵן

שְׁמֵעוּ בְּזִגְלוֹ

הַרְמֵן

ספרי עליית הגג

Shimon Bouzaglo
Herman

שמעון בוזגלו
הרמן

© 2022 כל הזכויות למהדורה העברית שמורות למחבר
ולספרי עליית הגג בע"מ, רח' רייס 15, תל-אביב 6772779
info@bita.co.il

ניקוד ועימוד: רפי מוזס

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, להחסין במאגר מידע,
לשדר או לקלוט בכל דרך או אמצעי – אלקטרוני, אופטי,
מכני, או אחר – כל חלק שהוא מן החומר שבספר זה.
שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה
אסור בהחלט, אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

דאנאקוד 1577-1

נדפס בישראל 2022 Printed in Israel

לבני בבורי, מלאכי שלי

תוכן העניינים

13	Five shots
	שלישיית Fucker:
16	The Brother-Fucker •
17	The Mother-Fucker •
19	The Grandmother-Fucker •
21	טֵבֵת
22	Bisogna morire
25	לֶה־קֶלֶר
27	מֶרֶץ בְּמוֹגְדִישוּ
29	לילות כבירה
30	שערות באוזניים
32	מון בלאן
34	סלון זהבה
36	סיפור קצר או
38	טְכוּמֶטֶר
39	Negerkuss
40	המפתח
42	זְקִירָה
44	על התמונה ההיא... את כל העיר
45	58
46	שימון בן 80

	טריו וולפסון:
48	• שכונת וולפסון
50	• קריית וולפסון
52	• עוד וולפסון
54	ניקוי נתוני גלישה
55	בראשית ג'
56	בומרנג
58	2001
60	שְׁבָעָה
61	קו 5
62	בשדות הים השדוף
64	הדסה
66	שדות תעופה
67	סְקוֹרָה
68	נבדה 1989
69	טבע דומם
71	<i>Point of departure</i>
72	Levis, נדמה לי
74	קובייה הונגרית
76	קרחת חורף
	שלוש וריאציות:
77	על טאו צ'יין, דן דאור ויין (אדום)
	שלוש נשים:
82	• עתליה
83	• פלמונית
84	• שולמית
85	מילים לשיר שלה
87	דם המכבים

88	המדור הרביעי
90	שיר המעלות
91	מילים ללחן, אולי
93	ברוקלין, תחילת שנות השבעים
95	אל כרמל

Five shots

הַסֵּרַט מֵתַחִיל:
מָטוֹס קָרַב מֵתִקְרַב אֶל הַמָּסָךְ
בְּמַהֲירוֹת צִוְחָנִית.
קְלוּז־אֵפּ עַל תֵּא הַטִּיס –
קָשָׁה לְזַהוּת אוֹתוֹ
מֵאַחֲוָרֵי הַקִּסְדָּה וְהַמֶּשֶׁקֶף.
נָמַל תֵּל אָבִיב,
הֶגֶן הַצְּבוּרֵי לִידוֹ.
גָּבֵר רוֹכֵן עַל הַמַּעֲקָה
בְּתַנּוּחַת דּוּגִי,
וּמִיִּשְׁהוּ גּוֹהֵר מֵאַחֲוָרָיו.
עֲכָשׁוּ הוּא חוֹדֵר אֵלָיו:
שׁוֹמְעִים אֶת הָאֲנָחָה הָרַפָּה.
הַמַּצְלָמָה מֵתִקְרַבֶּת עוֹד וְעוֹד
עַד שְׂרוּאִים לְטִיס תְּעִינִים.
מִשְׁהוּ מְסִיט אֶת מִבְטּוֹ.
עַל הַמֶּשֶׁקֶף שָׁלוּ –
בוֹעֵת סְבוּן צְבָעוֹנִית
עַל רֶקַע הַכַּחַל הָעֵמֶק –
מְזַהֵם הַשְּׁתַקְפוֹת מְפֹרֶת:
נָמַל תֵּל אָבִיב,
הֶגֶן הַצְּבוּרֵי לִידוֹ.
הָרוֹכֵן עַל הַמַּעֲקָה
מִבְחִין בְּמָטוֹס
וְאוֹמֵר מִשְׁהוּ לְגוֹהֵר.

שְׁנֵיהֶם מְרִימִים מִיָּד תִּ/מִּכְנָסִים
וְנִמְלָטִים מִשָּׁם.
הַמְצֵלָמָה חוֹזֶרֶת אֶל הַטֵּיס,
אֶל הָעֵינַיִם הַגְּדוֹלוֹת, הַיָּפוֹת שֶׁלוֹ.

Fucker שלישיית

The Brother-Fucker

מאיפה לי לדעת מה ההקשר?
התבקשתי לנעץ בו סכין.
אני זוכר שהססתי.
טוב, פה כדאי לעצור כדי להסביר:
א. אפילו מלהזריק אני כמעט מתעלה,
אז לנעץ סכין?!
ב. האיש ששכב על הבטן, בלי חלצה,
היה אחי.
ופה מגיעה הפואנטה –
הוא עצמו בקש שאעשה את זה.
בצד הגב, מימין, בין הצלעות,
האוויר מהראות שרק מהנקב
ובמבם כמו פה של תינוק.
אחר כך, שלושים שנים לפני/אחרי,
לא הפסקנו להזדיין.
לילה לילה,
אם אני נועל הפוך את נעלי הבית,
זה פורץ את הדלת בכוח ומבקר אותי.
גם אותו?

The Mother-Fucker

לֹא סִפַּרְתִּי אֶת מִסְפַּר הַפְּעָמִים
שֶׁשָּׁכַכְתִּי עִם אִמִּי –
בְּעֶקֶר אַחֲרֵי מוֹת אָבִי.
מוֹזֵר, אֵין שׁוּם קוֹל שָׁם,
שׁוּם הִנָּאָה,
מִין חוֹשְׁנוֹת שֶׁל עֲנָנֵי נוֹצָה.
עַד שִׁפְתָּאוֹם,
כְּשֶׁאֶפְלוּ אֲנִי לֹא נִבְהַל מַעֲצָמִי,
הֵם מְגִיחִים.
רוֹאִים אוֹתָם בַּהֲתַחֲלָה בְּאֶפֶק,
בְּהִים, נוֹקְבִים בְּדֹ אִי־שֶׁקֶט.
וְאִזּוֹ, בְּבֵת אַחַת,
עֲרֻמוֹת שֶׁל קוֹמולוֹנִימְבוֹס,
גּוֹשִׁים טִיטָנִיִּים אֶפְלִים
מִסְתַּעְרִים זֶה עַל זֶה,
מְזַדְּיָנִים בְּבִרְקִים וּבְרַעְמִים,
וּמְצִיפִים אֶת הָאָרֶץ כְּלָה
בְּגֶשֶׁם צָפוֹר, זִלְעָפוֹת זִלְעָפוֹת,
שֶׁשׁוּטֵף לִי תִמְרָאָה מוֹל הַפָּנִים.
הִנֵּה אֲנִי. עִירָם לְגַמְרִי.
וְהִנֵּה הִיא, מֵאֲחוֹר.
עִם הַסְכּוֹת הַמְזֻהְבוֹת
בְּשִׁמְלָה הָאֲדָמָה, הַיִּשְׁנָה שְׁלָה,
שֶׁקָּנָה לָהּ אָבִי בַּיּוֹם לְדָתִי.

לֹא סִפַּרְתִּי אֶת מִסְפַּר הַפְּעָמִים
שֶׁשָּׁכַכְתִּי אֶתְךָ, אִמָּא –
בְּעֶקֶר אַחֲרֵי מוֹת אָבִיא.
הִנֵּה, אֲמַרְתִּי אֶת זֶה.
אֵין צֶרֶךְ עֲכָשׁוּ בַּסִּכּוֹת.

The Grandmother-Fucker

(אורי!)

מְקַלַּחַת.
הִיא בַת אֲרָבָעִים,
וְהִיא – בַת יוֹתֵר מְשֻׁמוֹנִים.
הִיא מְטַפֶּלֶת, מְאוֹזְבֵּקִיסְטָן,
וְהִיא – מְטַפֶּלֶת, מְכָאן.
הַמִּים הַחֲמִים.
מִים חֲמִים עוֹשִׂים אֶת זֶה.

(אורי!)

הַמָּגֵעַ שְׁאִינְנוּ.
סְמֶרְקַנְד – אֵיזָה שֵׁם!
תִּגִּידוּ אוֹתוֹ בְּקוֹל רֶם
וְתִרְאוּ אֵיךְ תִּעוֹפּוּ
לְשִׁדּוֹת זַעֲפָרָן,
שִׁירוֹת סוּסִים וְגִ'יפִים.
שְׁלוֹשׁ שָׁנִים לֹא יָדְעוּ גִבֹּר –
לֹא הִיא שְׁגוּפָה בְּשִׂיאוֹ,
וְלֹא הִיא שְׁגוּפָה אֲבֹדָה
עוֹד לִפְנֵי שְׁהִתְאַלְמָנָה מִמֶּנּוּ.
הַמִּים הַחֲמִים.
מִים חֲמִים עוֹשִׂים אֶת זֶה.

וְהַמָּגֵעַ. שְׁאִינְנוּ.
 קֶצֶף הַסְּבוֹן.
 קֶצֶף הַסְּבוֹן עוֹשֶׂה אֶת זֶה.
 וְהָאֲדִים.
 הַשְׁתַּהוּת מְקֵרִית – אוֹ לֹא –
 עַל מַעֲלֵה הַיָּרֵךְ.
 נִתִּיב הַתְּבִלִּינִים בְּסִמְרָקָנִד.
 שְׁדוֹת זַעֲפָרֵן עַד הָאֶפֶק.
 וְהֵים.

(אוֹרִי!)

הֵים מִהֶמְרָפֶסֶת הַיָּרֵקָה בְּטִנְג'יר –
 רִצְפָה צְבֻעוֹנִית, מְצַחֶצֶחַת,
 יָם.
 חֲלוּק נִשְׁמָט מִהַגּוֹף
 בְּדֶרֶךְ מִהֶמְרָפֶסֶת אֶל חֹדֶר הַשְּׁנָה.
 כָּחַל, כָּמָה כָּחַל!

טבת

וְהֵרוּרֵי חֲמָה לְכַבּוּנִי מְאוּד,
לְכַבּוּנִי מְאוּד וְהֵרוּרֵי חֲמָה.
הִיא לְצַדִּי, וְאֲנִי לְצַדָּה,
בְּיָמִים הַקָּרִים הָאֵלֶּה.
שֶׁהִקְפִּיאוּ אֶת כָּל סְבִיבוֹתֵינוּ.
גַּם אֶת לֶבָה. אֶת לְבִי.
וְחִשְׁבָנוּ לָנוּ מַחְשָׁבוֹת שֶׁל פְּרִדָּה,
שֶׁל הִיא בְּלֻעָדִי, וְאֲנִי בְּלֻעָדֶיהָ,
וְעִגְמוּמִי, קְדוּרָנִי וּבְרָזֶל
הָיָה הַיּוֹם הַהוּא, וּפְתָאוֹם –
וְהֵרוּרֵי חֲמָה.

Bisogna morire

תכתב לי שיר,
היא בקשה ממני
במזנון של המרוקאי.
פכה קראנו לו –
בני ואני –
המרוקאי.
והבשר שהוא עושה על האש –
טחול ממלא בכבד פרה
בתוספת שמן עסיסי,
הקבב שלו, הנקניקיות –
הכי טעים שאכלנו בעולם.
אם תהיו נחמדים
ותשארו עד סוף השיר –
תכתב לי שיר,
היא בקשה ממני –
אולי אגלה, רק לכם,
איפה המקום שלו.
כבר לא זוכר
אם היא היתה
מלצרית במקום,
או מישהי שבאה, כמוני,
עם חלומות על עדר ביזונים
שמכסים את כל המדבר
בשעטות ונחרות וחול.

מָה גֹרֶם לְכָל הָעֵדֶר הַזֶּה,
 הִיא שְׂאֵלָה אוֹתִי,
 לַפְנוֹת כָּכָה, פִּתְאוֹם,
 יְמִינָה אוֹ שְׂמֵאלָה.
 הַטָּחוֹל הַיּוֹם חִלּוּמִי
 וְהַשֶּׁמֶן בְּתוֹכוֹ מִבְּעָבֶע
 בְּגִנְיחוֹת הַנָּאָה
 כְּמוֹ הַרְגָּלִים הָעֵבוֹת,
 הַסֵּקְסִיּוֹת שָׁלָה,
 שְׂפִתָּאוֹם הִתְחִילוּ לִרְקֹד בְּמִזְנוֹן.
 מִיֵּן רְקוֹד קָל, פָּשוּט,
 כְּמַעַט קְלִישֵׁאָה שֶׁל תְּנוּעָה,
 אֲבָל, עֲבָדָה, הַבִּיס נִתְקַע לָנוּ בַּפֶּה
 וְלֹא הִזְנוּנוּ תַּעֲיִנִים מִמֶּנָּה.
 מִיִּשְׁהוּ תַּפְס מִיִּקְרוּפּוֹן –
 אֵין לִי מֶשֶׁג אֵיךְ הִגִּיעַ מִיִּקְרוּפּוֹן
 לַמִּזְנוֹן הַמַּעֲשָׂן הַזֶּה –
 וְהִתְחִיל לְשִׁיר.
 תִּקְשִׁיבִי, אֲנִי מִבְּקָשׁ,
 תִּקְשִׁיבִי טוֹב לְשִׁיר שְׁלוֹ.
 יוֹם מְחֻרָבֵן עֶבֶר עָלָיו בְּמוֹסָד,
 כָּכָה הוּא שָׂר,
 וּבִאֲמַת, רוֹאִים אֶת זֶה עָלָיו.
 זִמְּבָרוּ אוֹתִי בְּחֻמְשֵׁתִּלְפִים שְׁקָל,
 הוּא שָׂר.
 קָרְעוּ, קָרְעוּ אוֹתִי.

וְהָיָא מְשִׁיכָה לְרִקְדָּה לָהּ,
 הָהוּא מְפָסִיק לְשִׁיר,
 מְתִישָׁב לוֹ בַּפִּנָּה
 וּבֹלֵעַ אֶת הַפֶּתַח
 בְּמִבְטָשׁ שֶׁל מִתְאֲבָד
 רָגַע לִפְנֵי שְׁחָרוּר הַנְּצָרָה.
 הַבִּיזוּנִים,
 הַבִּיזוּנִים, אוֹ לְפָחוֹת הַמְחֻשְׁבוֹת עֲלֵיהֶם,
 מְשִׁיכִים לְשַׁעֵט.
 נְחָרוֹת. חוֹל בְּכָל מְקוֹם.
 הַמְרוֹקָאִי מְחַיֵּד לוֹ, כְּהֶרְגֵלוֹ,
 וַיֵּשׁ לוֹ סֶבֶה, אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם,
 יֵשׁ לוֹ סֶבֶה.

לֶה-קֶלֶר

מִינְרָבָה הַגִּיעָה לְאַשְׁקֵלֹן –
בְּיוֹם שְׁלִישִׁי.
יֵשְׁבָה לָּהּ עַל כִּסֵּא פְּלִסְטִיק,
מוֹל שְׁלֶחַן פְּלִסְטִיק לְבָן,
בְּקוֹנְדִּיטוֹרִיָּה הַהִיא,
שְׁשָׁנִי בְּנִי וְאֲנִי,
מֵאֵז שֶׁהָיוּ שְׁנַתִּים-שְׁלוֹשׁ,
מְדִי שְׁבוּעַ, קְבוּעַ,
הוֹלְכִים אֵלֶיהָ בְּעֶרְגָּה בֵּת שֶׁ-עָשְׂרָה.

דְּקִיקָה,
קְמוּטָה,
עִם מִשְׁקָפִי זְכוּכִית מְגֻדֶּלֶת,
בְּדִיוֹק כְּמוֹ שֶׁנִּגְלָתָה לְאַרְכָּנָה
בְּשִׁיר הַהוּא שֶׁל אוֹכִידִיוֹס,
כֶּךָ נִגְלָתָה אֵלַי מִינְרָבָה
וּבִקְשָׁה שֶׁאֶקְנֶה לָּהּ "מִשְׁהוּ".

עָבְרוּ מֵאֵז כֶּמֶה יָמִים,
שְׁנַיִם מֵהֶם דִּי קוֹדְרִים
בְּיַחַס לְעוֹנַת הַחֶם,
וְאֲנִי לֹא מִפְּסִיק לְחַשֵּׁב
לָמָּה הִיא רָצְתָה לְבַדֵּק תִּנְדִּיבוֹת שְׁלִי.
מָה הִתְכַּנְּנִית שֶׁהִיא,

או אביה,
זוממים להם.
האלו, מה פתאום דוקא אני.
ולמה, למרות ההתעלמות שלי,
היא קמה ונגשה לשלחן שלנו
ונתנה לי הזדמנות נוספת –

שגם אותה דחיתי.

יומים עכורים מדי ביחס לאוגוסט.
עורבים.
כן, והדלת.
שמישהו יסגר ת'דלת.

מרץ במוגדישו

"ברור שאנחנו חיים בשגיאָה,"
אמרתי לה.
"כלומר, מה פתאום אנחנו לבושים?
ראית פעם בבון עם טריקו?!"
היא רוקנה בלגימה את
הסוף של היין,
ושערתי שתפלט
"בעקב בבון עם טריקו",
אבל היא רק התחילה להתפשט.
זה מצא חן בעיני.
"זה מוצא חן בעיני,"
אמרתי לה,
"אבל זה לא היה הרעיון.
תני לי לגמר ת'רעיון."
והמשכתי ודברתי –
דוקא בתמציתיות –
על זה,
ועל שכלנו צריכים לחזור למזרח אפריקה,
"זה הבית שלנו,
מסע השרשים האמתי שלנו".
היא הנהגה והורידה ת'חזיה.
אני מודה,

הַמִּרְאָה הַמִּפְלֵא הַזֶּה הַשְׁתִּיק אוֹתִי.

לְשֹׁנֶיהָ.

"הִנֵּה, תִּרְאִי אֶת הַסְּקַנְדִּינְבִּים –

כָּמָה מִתְאַבְּדִים שָׁם.

הֵם מִתְגַּעְגְּעִים לְבֵית,

הֵם כָּל כָּךְ רְחוּקִים מִהַבִּית שֶׁלָּהֶם."

(עֲכָשׁוּ ת'מִכְנָסִים.)

וְהַמְשַׁכְתִּי לְדָתוֹת.

"שׁוּב לְדָתוֹת."

וְלִבְגָּדִים.

"שׁוּב טְרִיקוּ."

(לְמִרוֹת שֶׁעֲכָשׁוּ הִיתָה לְגִמְרֵי עִירְמָה.)

מִשְׁאִית הָאֲשָׁפָה בַּחוּץ הִרְעִישָׁה.

וּבִכְלָל, הַלֵּילוֹת הָאֵלֶּה בְּמוֹגְדִישׁוֹ.

הַלֵּילוֹת הָאֵלֶּה בְּלִי הַבְּגָדִים.

לילות כביריה

שוב הופיעה בחלום
האהבה הראשונה שלי.
בלי פנים,
רק גוף,
וכוס – רטוב כל כך.
סרט שלם תחבתי לה לכוס
במעט את כל היד.
ורק עכשו,
אחרי עשרות שנים,
אני תוהה למה בעצם
לא רצנו לשרותים.
או אפילו לכסאות מאחור.
הדקות האלה לפני הערות,
הלב כל כך רוטט אליה,
לאהבה הראשונה שלי.
ורק עכשו,
אחרי עשרות שנים,
אני מבין למה לא רצנו לשם,
ולמה לא,
ולא.
ולא.
ולמה כן נפרדנו.

שערות באוזניים

זֶה קָרָה בְּכָר כְּלָשֶׁהוּ,
אוּלֵי בְּאַרְיִזוֹנָה,
לֹא חוֹשֵׁב שְׁבָאֶרֶץ –
אַחֲרַת, לָמָּה שְׁנֵי הַבְּרִמָּנִים
שָׁלְחוּ אוֹתִי לְמִכּוֹנֶת הַגְּלִידָה בַּצַּד?

כֵּן, אֲנִי מַעֲדִיף גְּלִידָה עַל בִּירָה,
אֲבָל בְּכָל זֹאת הַשְׁתַּכְרָתִי
וְאֵין לִי מִשְׁגֵּם מָה קָרָה,
אוּ לָמָּה הִלְכָתִי לִישׁוֹן עִם עֲרֻמַּת נִקְנִיק,
כִּי בְּטוֹחַ שֶׁבְּגָלֵל זֶה הוּא בָּא לְמִטָּה שְׁלִי
וְנֹעֵמַד לְצִדָּה עִם הַשֶּׁקֶט שְׁלוֹ –
יֵשׁ לָהֶם הֲרֵי חוֹשׁ רֵיחַ מִפְתָּח,
לְאַרְיוֹת.

רָצִיתִי לְסַפֵּר לָהּ עַל זֶה,
לְנוֹחַ עַל הַכֶּתֶף שְׁלָהּ
עִם הַמַּעֲט שֶׁנִּשְׁאָר מְגוּפִי,
אֲבָל רָגַע אַחֵר כֵּן
הִיא כְּבָר מִצָּאָה אוֹתִי
בֵּין הִירְכִים הַיְּפוֹת שֶׁל מִישֵׁהִי אַחֲרַת,
שֶׁשְׁדִּיָּהּ הַשְּׁלוּפִים מְלֹאוּ לִי תִפּוֹה
וְהִפְכוּ אוֹתִי מְאֻשָּׁר
כִּמּוֹ שֶׁלֹא הָיִיתִי שְׁנִים.

עֲכָשׁוּ,
גַם זֶה נִגְמַר –
זֶה, וְהַגּוֹף שְׁלִי, וְעַפְעִי הַשְּׁחַר
שֶׁעֲדִין מְמַצְמָצִים לִי בְּכִיס.

מון בלאן

גם מפסגה כזאת מתעופים,
מעוגה נהדרת,
אשה.

בימים כחלים טס לו אלוהים
מעל האלפים, שם, הזוהרים,
ושותק.

המון מלמול סביבו,
והוא שותק.
ומסתכל.

איש, רחוק רחוק,
אבל כל כך ברור,
סורק במגלשיו האדמים
את שערו הלבן של ההר.
ממותה מרימה מבט אל המטוס שלו,
ממצמצת עינים, קטנות, נוצצות,
ורגע אחר כך כורעת, קורסת,
בלי להשמיע שום הגה.
או אולי כן?

מהמרחק הזה, בכל אפן,
לא שומעים דבר.

יבוא יום, עוד עשר,
עוד עשרים אלף שנים,
שהגולש, או מישהו אחר,
יגלה אותה מתחת לימן הלבן

שִׁיזְטֵבֶר עָלֶיהָ.
מָטוֹס יַעֲבֹד בְּאוֹתוֹ רָגַע
גְּבוּהָ, רְחוֹקָה, בְּשִׁקְטָהּ,
בְּשָׂמִים הַצְּלוּלִים.

סלון זהבה

הם ידעו על האזור הזה,
אפלו היו בו פעם-פעמים,
אבל בכל זאת הפתעו
כשקמו בבקר וגלו,
שהאניה שלהם
מקפת לכן עד האפק –
מין פרח מתכת אדם
בתוך כל הקרח הזה,
כאלו תמיד הוא פרח שם.

אחרי כמה ימים
נראה סביב לאניה
פס ברור של צפרנים
שנשרו לאט,
כמו השלג,
מהאצבעות הרזות של מלחים
שנשענו על מעקה,
מתחו את צוארם לאפק,
וכססו.

וכססו.

חדשים אחרים אחר כך
תלי הצפרנים כבר גבהו כל כך

עַד שֶׁהִסְתִּירוּ לְגַמְרֵי אֶת הָאֶפֶק,
אֲבָל הַמִּלְחִים, כְּמוֹ פְּרִי־סֻכּוֹפּ,
מִתְּחוּ אֶת צִוְּאָרֵם לַשָּׁמַיִם
וְכִסְסוּ.

וְכִסְסוּ.

שָׁנִים אַחֵר כֵּן,
כְּשֶׁהָרֵי הַצִּפְרָנִים
כָּבֵד קָרְעוּ לְעֻנְנִים תִּלְחִי
וְהִתְפָּרְצוּ לַשָּׁמַיִם,
הַמִּלְחִים,
לְאֵט,
כְּמוֹ הַשֵּׁלֶג,
דְּקִים, שְׁקֹטִים כְּמוֹהוּ,
הַשֵּׁתַחֲלוּ לָהֶם פְּנִימָה,
וְכִסְסוּ.

וְכִסְסוּ.

סיפור קצר או

מְכִירִים אֶת מֹשֶׁה,
זֶה מֵהַדוּכָן לִיד הַסִּפְרִיָּה הַלְאָמִית?
יִפִּי שֶׁל סִנְדוּיִצ'ִים יֵשׁ לוֹ, בְּחַיִּי.
אָבֵל אֵין לִי כּוֹנֵן SSD.
אִידֵךְ בְּכָלֵל יָכוֹל לִהְיוֹת כּוֹנֵן SSD
בְּתַחֲלֵת הַמָּאָה הַשְּׁלִישִׁית לִפְנֵי הַסִּפְרִיָּה?
תִּכְרִי, אוֹמֵר מֹשֶׁה,
תִּלְמִי הָרֵאשׁוֹן.
אָבֵל לְפָחוֹת עַד שְׁיַגִּיעַ ה־SSD
אֲנִי רוֹצֶה לְרַכֹּז אֶת כָּל הַסִּפְרִים
בְּמָקוֹם אֶחָד.
לָמָּה אַתָּה שׂוֹאֵל לָמָּה?
אַתָּה לֹא נִרְאָה אֶקְדָּמָאִי.
מֹשֶׁה, שִׁים קֶצֶת מִיוֹנֵז.
לֹא יוֹדַעַ, אוֹמֵר תִּלְמִי
וְלֹקַח שְׁלֹק מִהַקּוֹלָה.
אֲנַחְנוּ מְסַתְּכָלִים בִּיחָד –
מֹשֶׁה, תִּלְמִי וְאֲנִי –
עַל הַסִּפְרִיָּה הַלְאָמִית,
וְאַחֲרֵי רֵגַע הוּא מְסַתְּכָב אֵלַי.
מְכִיר אֶת הַסִּפּוֹר
The Great Stone Face
אִישׁ מְסַתְּכָל עַל צֶלַע הַר
שֶׁנִּרְאִית כְּמוֹ צְדוּדִית

שֶׁל אִישׁ חָכָם לְהַפְלִיא.
 טוֹב, אֲזַיּוֹם־יוֹם הוּא מְסַתֵּכֵל,
 אֲנָשִׁים בָּאִים, אֲנָשִׁים הוֹלְכִים,
 וְהוּא, מְסַתֵּכֵל וּמְסַתֵּכֵל
 עַד שֶׁבִּסּוֹף כָּבֵד אִי אֶפְשָׁר לְהַבְדִּיל
 בֵּין הַצְדוּדִית שֶׁלּוֹ
 לָזוֹ שֶׁל צֶלַע הָהָר.
 שֶׁפֶךְ, שֶׁפֶךְ מִיּוֹנִז,
 פַּעַם אַחַת תִּהְיֶה קֶצֶת נָדִיב.
 וּפְכָה, מִשָּׁה וְתִלְמִי הָרֵאשׁוֹן,
 בֵּין מִיּוֹנִז לְקוֹלָה,
 יוֹשְׁבִים יוֹם־יוֹם מוֹל הַסְּפָרָיָה הַלְאָמִית
 וּמְסַתֵּכָלִים וּמְסַתֵּכָלִים.
 אַחַד מוֹכֵר סְנֵדוֹיִצ'ים,
 הַשְּׁנִי כוֹרֵת רֵאשִׁים,
 וְשִׁנְיָהֶם – מִכִּיר אֶת חֶק הַכָּלִים הַשְּׁלּוּבִים? –
 מַחְכִּים לָהֶם לַיּוֹם הַהוּא.

טכומטר

אֶפְלוּ מִמָּאָה וַחֲמִשִּׁים קִילּוֹמֶטְרִים
הִרְחַתִּי תְּעַצֵּב שְׁלָה.
יוֹם אֶרְךָ זֶה הָיָה,
אֶרְבַּע מֵאוֹת קִילּוֹמֶטְרִים בִּכְבִּישִׁים,
אוֹלֵי יוֹתֵר,
כָּל מִיָּנִי מְקוּמוֹת, אֲנָשִׁים –
דּוֹקָא שְׁאֲנִי אוֹהֵב,
שָׁגָם הִיא אוֹהֶבֶת.
בְּסוֹף, בְּעֶרֶב, הִגַּעְתִּי אֵלָיו,
לְבֵית שְׁלוֹ עַל הָהָר.
קָפָה, רוּחַ קָרִירָה, סְפוּגַת אֲרָנִים.
לֹא יוֹדַע אֵיךְ לְהִסְבִּיר אֶת זֶה,
אֲבָל אֶפְלוּ מִשָּׁם,
מֵאָה וַחֲמִשִּׁים קִילּוֹמֶטְרִים מֵאוֹהֶבֶתִי
הִרְחַתִּי תְּעַצֵּב שְׁלָה.

Negerkuss

לפנות בקר (הצהרים שלה)
הגעתי אליה הביתה.
מעולם לא הייתי בבית שלה.
מעולם לא ראיתי אותה
בשעה בהירה כזו.
דפקתי על הדלת.
היה ברור שהיא פותחת אותה
תוך כרי דברים אחרים.
אולי שרכה את הנעל,
לא זוכר.
בכל אופן, ההפתעה על פניה.
נשקתי אותה.
מעולם לא נשקתי אותה.
דקות התנשקנו.
דקות, אולי שעות התנשקנו.

המפתח

מוסד מוטורוני שלום.
סליחה, טעות במספר.
בחסות הלילה, ירח, ים,
צללי סוסים דוהרים,
הם הגיעו לספינה ושרפו אותה
(כולל את המיצובישי האדמה).
שלום. שמעון בונגלו?
יש לנו מבצע הלוואות
ברבית אטרקטיבית.

ג

ג

מג'די, וינאכ?
גיב לי למפתח.
אובמה? אתה צוחק!
הוא גבר הורס.
ראו אותו נוסע לשדה התעופה.
נמאס לו, מה זאת אומרת.
פשוט נמאס לו וזהו,
והוא עזב את הארץ בטריקת דלת.
ההרים רעדו כאילים.
ההרים.
ולבשו אותה שוב.
תקשיבו. תקשיבו בבקשה.

בְּטְרִיקַת פֶּשֶׁשׁ הוּא עֹזֵב אֶת הָאָרֶץ.

וּבְכָלֵל, שְׁנִים הוּא שׁוֹבֵר אֶת הָרֹאשׁ
אֵיךְ לְנִסָּח בְּדִיּוּק

[]

(הַדָּלֶת [פֶּשֶׁשׁ?]) לֹא הִסְפִּיקָה לְהִסְגֵּר מֵאַחֲרָיו
וְהוּא נָפַל אֶל תוֹךְ הַתְמוּנָה הַהִיא).

ג

ג

חֶכֶה רָגַע, אֶל תֵּלֵד,
אֶתָּה תִּמְיֵד הוֹלֵךְ.
(אִישׁ נִשְׁעַן עַל הַמַּעֲקָה שֶׁל סוּף הָעוֹלָם.
גִּשְׁם תִּינּוּקוֹת יוֹרֵד מִשָּׁמַיִם.)

חֶכֶה רָגַע, אֶל תֵּלֵד,
וְחִפְשָׁה בּוֹיֹז אֵיךְ לְהִגִּיעַ.
(אֲנִי הָאֵל"ף וְאֲנִי הֵת"ו) *

זֶהוּ.

זֶהוּ זֶה.

(אֲנִי הָאֵל"ף וְאֲנִי הֵת"ו – גַּם יַחַד!) *
זֶהוּ.

זֶה מָה שֶׁתִּקַּע
(אוֹתִי, אוֹתְךָ, אוֹתוֹ/תָּה,
אוֹתֵנוּ, אֶתְכֶם/ן, אוֹתָם/ן).

זְקִירָה

א

הִיא לֹא מַפְסִיקָה
לְבוֹא אֵלַי לְמִטָּה,
לְפָנוֹת בֶּקֶר, מְשַׁגְּעַת שְׁלִי.
אֵין לִי מִשְׁגַּג מִי אֶת,
מָה שְׁמֵךְ,
אֶפְלוּ אֵיךְ אֶת נִרְאִית.
אֲבָל הִיא צוֹחֶקֶת.
צוֹחֶקֶת?
לְפָחוֹת מְחִיכֶת.
וּמִיד הִיא עִירְמָה.
הַגְּלִים הָעֲנָקִיִּים, הַשְּׁקָטִים הָאֵלֶּה,
שֵׁם, לְמִטָּה, מִמְּעוֹף הַמָּסוּק.
קִיסְרֵי הַטּוֹרְקִיז!
רוֹאֶה ת'שְׁעַר הַלָּבָן שֶׁלָּהֶם?
ת'אֲשֶׁר הַלָּבָן שֶׁלָּהֶם?

ב

לפְעָמִים אֲנִי תוֹהָה מִי אֶת־

(אוֹלִי אֶפְלוּ כְּשֶׁאַתָּה אֶתִּי):

הַשְׁכָּנָה מִיָּמֶיךָ?

מִשְׁמָאל?

זוֹ שְׂרָאִיתִי אֶתְמוֹל בְּסוּפֶר?

אֲבָל אֲנִי לֹא מִתְעַקֵּשׁ.

בְּאַהֲבָה הַעֲצוּמָה שֶׁלָּנוּ

הַגּוֹף הוּא הַכֹּל,

וְהַגּוֹף אֵינָנוּ.

הַמַּגֵּעַ הוּא הַכֹּל,

וְהַמַּגֵּעַ –

חֲכִי קֶצֶת, עוֹד קֶצֶת,

אֶל תִּלְכִּי.

עַל הַתְּמוּנָה הַהִיא, שֶׁרָאִיתִי אֶתְמוּל, בַּמוֹזָאוֹן,
שֶׁל הַצִּיר הַהוּא בּוֹנוֹנֶצְיָנִי – אוֹ לֹאִיגִי?
הָאֵל יוֹדֵעַ, אֵיטְלָקִי אַחֵר.
גַּם הִיא הִסְתַּכְּלָה עַל הַתְּמוּנָה.
וְאֲנִי בְּטוֹחַ שֶׁאִם הִיְתָה בְּאוֹתוֹ רִגַע הַפְּסָקַת חֲשֵׁמַל,
הַזֶּרֶם שֶׁעָבַר בֵּינֵינוּ הִיָּה מְדֻלֵּק אֶת כָּל הָעִיר
זֶהוּ, הַלְכָּהּ.

אִיזוֹ בְּדִיחָה!

לְצַחֵק!

אֲנִי מִבְקֵשׁ מִכָּל הַקָּהָל לְצַחֵק.

חֲשַׁבְתִּי שֶׁבְּמִשָּׁךְ הַשָּׁנִים אֶתְמַתֵּן,

שְׁלֹא אֶשְׁאַף, בְּמַעֲבְרֵי חֲצִיָּה,

לְדַרְס אֲמָהוּת עִם תִּינוּקוֹת

שֶׁמַּעֲכָבוֹת אוֹתִי בִּפְכִישׁ.

חֲשַׁבְתִּי גַם, לְמַשָּׁל,

שֶׁאֲזַדְקֵק לְפָחוֹת שְׁעוֹת שָׁנָה.

שֶׁאוּכַל לָקוּם לִי בַקְלוֹת

לִפְנֵי אַחַת עֶשְׂרֵה בִּבְקָר.

וְשֶׁהַתְּאֻהָ – לֹא, הִלָּהֵט! –

לְעוֹגוֹת קָרֵם יִצְטַנֵּן.

מָה אַתֶּם יוֹדְעִים?

הִיִּיתִי בְּטוֹחַ שֶׁלֹּא יַעֲמֹד לִי.

שֶׁאֲעֲמֹד מוֹלָה וְלֹא יַעֲמֹד לִי.

לֹא יוֹדֵעַ אִם הַסְפִּיקָה לְרֹאוֹת

תְּנִפִּיחוֹת לְמִטָּה,

אֲבָל מִבֶּט אֶחָד עַל הַשָּׁעַר שְׁלִי

הַסְפִּיק לָהּ לְסוֹכֵב אֵלַי

גַּב כָּל כָּךְ.

כָּל כָּךְ.

שימון בן 80

שְׁעָרֵי הַלְבִּין מְזֻמָּן
וּמַגְבִּירִים תְּוֹלִידוֹם
בְּשָׁפוֹנִים אֵלַי,
אֲבֵל בְּכָל פֶּם שְׁאֲשָׁה יִפָּה

טריז וולפסון

שכונת וולפסון

מֵר הָרֶמֶן הָיָה הַחֲלֹכַן שְׁלָנוּ,
זֶה כָּל מָה שִׁדְּעָנוּ עָלָיו.
בֶּן, וְשֶׁהוּא הָיָה רוֹמָנִי –
עֲבָדָה,

הַסֵּנְדֵּלִים שָׁלוּ הַחוּמִּים, נוֹצְצִים,
שֶׁהוּא נָהַג לְהֵנִיחַ לִפְנֵי דֹלֶת בֵּיתוֹ,
שֶׁלֹּא רָאִינוּ מַעוֹלָם מִבְּפָנָיו.
שֶׁפָּחַדְנוּ לְרֹאוֹת מִבְּפָנָיו.

מֵר הָרֶמֶן הָיָה הַחֲלֹכַן שְׁלָנוּ.
וְכָל בֶּקֶר, לִפְנֵי דֹלֶת בֵּיתָנוּ
מִצָּאָנוּ אֶת בֶּקְבוּק הַחֲלָב.
כָּל יוֹם.

כָּל יְלֻדוֹתָנוּ הִשְׁמַחָה.
לְפַעֲמִים שָׁמַעְנוּ מִבְּגָרִים
מִתְלַחֲשִׁים עָלָיו:
אוֹשְׁוִיץ, אֶף אֶחָד לֹא נִשְׁאַר.
מְלִים שֶׁלֹּא הִבְנוּ.
מְלִים שֶׁל מִבְּגָרִים.
כְּמוֹהוּ.

הָיִינוּ רוֹאִים אוֹתוֹ בְּצַד,
מֵאַחוֹרֵי הַשִּׁיחִים,
עוֹמֵד וּמִסְתַּכֵּל עָלֵינוּ מִשְׁחָקִים בְּכַדוֹרְגָל.
הָעֵינָם שָׁלוּ, הַתְּכָלוֹת,

הָעוֹר שְׁלוֹ, הַחוֹר,
שֶׁתֵּק מִרֵּב לָבֶן
כְּשֶׁהִסְתַּכַּל עָלֵינוּ, הִילָדִים,
מִשְׁחָקִים בְּדוֹרָגָל.

וּפַעַם אַחַת,
זוֹ הִיְתָה פַעַם אַחַת,
נִעְצְרָנוּ כָּלֵנוּ בְּדַם־שִׁתְיָקָה
כְּשֶׁרָאִינוּ עַל הַדְמָעָה שֶׁנִּזְלָה לוֹ
אֶת הַשְׁתַּקְפוֹת הַכְּדוּר הַשְּׁחֹר־לָבֶן
שֶׁהִתְרוֹמַם, נוֹרָה, חָדָר לִשְׁעָר.

גגגגוּוּוּוּללללל!

מִר הָרֶמֶן הָיָה הַחֲלָבֶן שֶׁלָּנוּ.
וּלְמַחֲרָת, כְּשֶׁפִּתְחָנוּ אֶת הַדֶּלֶת,
לֹא הָיָה חָלָב.
בְּעָרֵב, שׁוֹב הַתְּלַחֲשׁוּ מִבְּגָרִים.
הַפַּעַם הִכְנוּ אוֹתָם.
וְלִרְאשׁוֹנָה בִּילְדוּתָנוּ,
שֶׁהִיְתָה שְׂמִיחָה,
הַשְׁתוֹקְנָנוּ לְהַכְנִס לְבֵיתוֹ,
מִעַל הַסַּנְדָּלִים הַחוֹמִים,
נוֹצְצִים,
אֶל הַכֶּסֶּא,
אֶל הַלּוּלָאָה.
הָרִיקָה.

קריית וולפסון

שוב הרומני מהשיר ההוא –
או שאני מתבלבל?
מלחמת ששת הימים.
אזעקה.
מקלט.
לא, זה הפולני.
הצולע.
נעלים חומות, כבודות.
רגל קצרה,
שנייה ארכה.
איפה חונן?
תראי אם הוא בחוץ,
אבל תזהרי, למען השם תזהרי!
יפים הבתים בקרקוב,
והשביל אל גן השעשועים
עם מתקני העץ.
בצעכו או בקרקוב?
הוא לא.
מה זאת אומרת הוא לא?
אזעקה.
שוב בצרחות רגוזות,
צפרן על הלוח,
הגיעו מטוסים.
אחד נופל.

הֵהוּא מִפִּיל פְּצָצוֹת.
 כּוֹכָבִים נוֹשְׁרִים מִשְׁמֵי הַבֶּקֶר
 כְּמוֹ הַפְּנִינִים מִהַשְׁרָשֶׁרֶת שֶׁנִּקְרָעָה לָהּ.
 לֹא, הִיא עֲצָמָה קִרְעָה אוֹתָהּ
 וְ"אַל תַּחֲזֹר!
 אִם אַתָּה הוֹלֵךְ, אַל תַּחֲזֹר!"
 אֵיפֹה חוֹנֵן?
 לְמַעַן הַשֵּׁם, אֵיפֹה חוֹנֵן?
 שְׁקֵט.
 שׁוּב הַשְׁקֵט הַזֶּה בְּמִקְלָט.
 טְרַנְזִיסְטוֹר,
 חוּם,
 צְמוּד לוֹ לַפְּנִים הַלְּבָנוֹת הָאֵלֶּה
 שֶׁהֵדֵם נִגְמַר לָהֶן, שֵׁם, בִּקְרָקוּב.
 אֲבָל טְרַנְזִיסְטוֹר?
 זֶה הִיָּה אִזּוֹ אוֹ בְּמִלְחָמָה אַחֶרֶת?
 "אִם אַתָּה הוֹלֵךְ, אַל תַּחֲזֹר!"

עוד וולפסון

טָשְׁרֵנִי חוֹבֶסְקִי?
אוֹלִי.

הֵבֵן שֶׁל הַפּוֹלָנִי.

הֵהוּא מִהַשִּׁיר הֵהוּא?

לֹא, זֶה מִהַקּוֹמָה הַשְּׁלִישִׁית.

טוֹב, הַקּוֹמָה הַשְּׁלִישִׁית עֲכָשׁוּ.

אָז, הִיא הֵיטָה עֲדִין בְּבִנְיָה.

תִּסְתַּכְּלוּ: הִנֵּה יוֹדָה בֶּן דָּוִד.

וּמִי לִידּוֹ?

עִם הַגֵּב אֵלֵינוּ קָשָׁה לְזִהוּת.

וְעֲכָשׁוּ, שְׂיִמּוּ לֵב:

יוֹדָה, בְּתַנּוּעָה קִלְהָ, דוֹחֵף אוֹתוֹ.

נוֹפֵל.

נוֹפֵל.

עוֹד נוֹפֵל.

וּלְמַטָּה הֵינּוּ אֲנַחְנוּ –

רוֹאִים אֵיךְ דָּוִד

(לֹא מִשְׁחָק מְלִים –

שִׁיקְסָפִיר עֲדִין לֹא נוֹלָד)

בָּא אֵלֵינוּ מִשְׁמִים

וְאֵיךְ יוֹדָה עוֹמֵד לוֹ שָׁם,

וּמִסְתַּכֵּל, סִיגְרִיָּה בִפֶּה,

עַל דָּוִד, אַחֵי הַצּוֹנֵחַ.

אָבֶל טִשְׁרְנִיחוּבֶסְקִי.
בַּחֲזֹר לְטִשְׁרְנִיחוּבֶסְקִי.
כֵּן.

קוּמָה שְׁלִישִׁית.
"מִשָּׂא וּמִתֵּן," הוּא אָמַר,
וְהִצִּיץ אֵלֵינוּ
מִהֶגְבֵּה הַבִּלְתִּי נִתְפָּס שְׁלוֹ,
מֵעַל לְעֲנָנֵי הַנוּצוֹת הַכְּתָמוֹת.
"מו"מ!"

טִשְׁרְנִיחוּבֶסְקִי הָלֵם בְּנוֹ
עַם הַמֶּלֶךְ הַזֹּאת שֶׁלֹּא שָׁמְעֵנוּ מֵעוֹלָם.
"מו"מ!"

טִשְׁרְנִיחוּבֶסְקִי הָלֵם
וּבְלִי לְגַעַת בְּנוֹ אֶפְלוֹ
הַשְׁלִיךְ אוֹתָנוּ מִקוֹמַת הָאֵשׁ
הַיֵּשֶׁר אֶל הַשְּׁקַע בַּעֲרַמַת הַחֲצִץ
שֶׁהַשָּׂאִיר אָחִי.

ניקוי נתוני גלישה

שָׁנִים, מְשִׁהֲתַחֲלָתִי,
"מְשַׁחַר הַהִיסְטוֹרִיָּה"
(כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים הַבָּנִים שְׁלִי,
וּבְטוּחִים שֶׁהַבְּטוּי הוּא
הַמְצָאָה שֶׁל גּוּגֵל
מִ"הִיסְטוֹרִית הַגְּלִישָׁה"),
שָׁנִים שְׂאֲנִי נִכְנָס לִי לַחֲנוּיֹת הַסִּפְרִים,
נִגַּשׁ אֶל מִדְּפֵי הַשִּׁירָה
(שֶׁהַצִּטְטָמָקוּ מִ"שַׁחַר הַהִיסְטוֹרִיָּה"
כְּמוֹ מִכָּר שֶׁהַתְּכֵינִץ פִּתְאוֹם
יֵלֵא בְּרוּר אִם זֶה מְסֻפָּרֵט אוֹ מְסֻרָּץ),
וְשׁוֹלֵף לִי סֵפֶר.
שְׁתִּים-שְׁלוֹשׁ שׁוּרוֹת קוֹרָא.
דְּרַעַק.
עוֹד סֵפֶר.
שְׁתִּים-שְׁלוֹשׁ שׁוּרוֹת.
דְּרַעַק.

שָׁנִים, מְשִׁהֲתַחֲלָתִי –
דְּרַעַק –
כּוֹלֵל, תָּמִיד,
הַסֵּפֶר הַקּוֹדֵם שְׁלִי.

בראשית ג'

הִנָּחַשׁ שֶׁהִתְחַכֵּךְ בִּי הַיּוֹם בְּמַקְלָחַת,
לְמִרוֹת שֶׁהִתְפָּרַר שֶׁהוּא בְּסֶךְ הַכֹּל
צָנֹר הַמִּים שֶׁל הָדוּשׁ –
בְּחַיִּי, זֶה הִבְהִיל אוֹתִי.
וְשׁוֹב עוֹרֵר אוֹתִי לְתִהוּת
עַל הָעוֹלָם הַהוּא, הַשָּׁנִי,
שֶׁכָּל חַיִּי אֲנִי נִכְנָס-יוֹצֵא מִמֶּנּוּ.
לֹא, מְכַנָּס-מוֹצֵא מִמֶּנּוּ.
לֹא, נִכְנָס-יוֹצֵא מִמֶּנּוּ.
וְאַפְלוּ שֶׁאֲנִי נוֹגֵעַ בּוֹ, מִמָּשׁ,
וְהוּא נוֹגֵעַ בִּי, מִמָּשׁ,
כְּמוֹ הִנָּחַשׁ, הַיּוֹם, בְּמַקְלָחַת,
אֲנִי עוֹשֶׂה הַכֹּל,
הַכֹּל אֲנִי עוֹשֶׂה
כְּדִי לְחַשֵּׁב שֶׁהוּא צָנֹר.

בומרנג

זֶה הַשָּׁנִים שֶׁנִּשְׁאַרוּ לוֹ.

אוֹלִי.

פֶּתָאוּם – כְּמוֹ צֵב שֶׁנוֹחַת עַל הָרֹאשׁ שֶׁלָּךְ.

אוֹלִי.

בְּעֵתוֹן כָּתְבוּ עַל מִישֶׁהוּ
שׁ"פִּיּוֹ וְלִבּוֹ שׁוֹיִם".
כָּאֵלּוּ מְדַבֵּר בְּאִיזָה פֶּרֶט מִזֶּן נָדִיר
אִי-שֵׁם בְּעֶרְבוֹת אוֹסְטְרָלְיָה.
הַתְּמוּנָה שֶׁל הָאֲבוּרִיג'ינִי הַהוּא –
לֹא זָכַר מְתִי רָאָה אוֹתָהּ
וְלֹא זָכַר גַּם בְּדִיוֹק אֶת תְּוֵי הַפָּנִים.
רַק אֶת הַמַּכְּט הַכְּנוּעַ אֶל הַמַּצְלָמָה,
וְאֶת הַצֶּעֶר הַעֲנָק,
כְּמוֹ עֶרְבוֹת אוֹסְטְרָלְיָה,
בְּעֵינֵימָה הָהֵן.

שֶׁהָיוּ בְּעֶרְךָ בְּנוֹת גִּילּוֹ הַיּוֹם.

כָּל הַדֶּרֶךְ הַבִּיתָה תִּהְיֶה
מָה עֲשֶׂה לוֹ הַצֶּלֶם לְאִישׁ,

וְטוֹב שֶׁעוֹד נֶעְצָרִים,
אֶפְלוּ בְּעֵתוֹן,
עַל מִי שֶׁ"פִּיּוֹ וְלִבּוֹ שְׂוִים".
וְכָל הַדֶּרֶךְ הַסֵּתֶפֶל לְצַדִּדִּים,
וְלִמְעָלָה,
לְמִטָּה,
אֲחוּרָה,
לְבָדֵק אִם הוּא הִגִּיעַ גַּם לְכָאן,
לְצִלָּם לוֹ תִּעֲיִנִים.

2001

בְּשִׁחְזֹרְתִי הַבֵּיתָה,
גְּלִיתִי שֶׁהִיא לְקַחָה
בְּמָה דְּבָרִים קְטָנִים,
כּוֹלֵל תְּיִלָּדִים,
וְנִסְעָה לַהוֹרִים שָׁלָה.

מִשְׁהוּ בְּבֵית, לֹא כְרוּר לִי מָה,
הַבְּהִיר לִי שֶׁהִיא לֹא תִחְזֹר יוֹתֵר.

הַכְּנָתִי לְעֶצְמִי קָפָה,
נִגְשָׁתִי לְמִרְפֶּסֶת,
וּמִהַקּוֹמָה הַשְּׂמִינִית,
מוֹל הָרְגָלִים הַיְּפּוֹת
שֶׁל הָעִיר הַהִיא,
נִפְלֹט לִי חִיּוֹךְ.

לֹא קִטָּן.

בְּשִׁיר אַחֵר, אֲנִי חוֹשֵׁב,
אֲשִׁיר עַל כָּל הַפְּעָמִים
שֶׁרָק זְמַן קָצָר אַחֲרֵי
שֶׁתַּחֲתוֹנִים –
(צֹהֲבִים)
לְבָנִים

שְׁחָרִים
אֲדָמִים)
יִרְדּוּ מִמֶּנָּה, וּמִמֶּנָּה,
מִהַרְגְּלִים הַיְּפוֹת שֶׁל מִמֶּנָּה –
כָּל כֶּן הַשְׁתַּוְּקוֹתִי
לָרֶדֶת מֵאוֹתָהּ קוֹמָה שְׁמִינִית.
וְלֹא בְּמַעֲלִית.
אוּ מְדַרְגּוֹת.

שבעה

וְהָיָה תְמוּנָה שְׁלָנוּ
מִלְפָּנֵי שְׁמוּנָה שְׁנִים.
בְּתַאֲטֹרֹן הַשְּׁאוּבִינָה, בְּרִלִין.
רָגַע בְּזִמְן חֲזָרוֹת אַחֲרוֹנוֹת.
(אַפְרִיל, בְּמָה יָפָה בְּרִלִין בְּאַפְרִיל.)
תְּמוּנָה לֹא טוֹכָה, עֲמוּמָה,
אֲבָל קֵל לְרֵאוֹת
שְׁאֲנִי כָּל כֶּךָ אוֹהֵב אוֹתָהּ.
וְהִיא – אוֹתִי.
(מְכַל מָה שְׁרוּאִים כָּאֵן
נִשְׁאַרָה הַחֲלָצָה הַיִּרְקָה.)

קו 5

הַשָּׁמַיִם נָפְלוּ עַל הָעִיר.
נִהַג הָאוֹטוֹבוֹס אֲמַר שְׁזוֹ רַק מִטְפּוֹרָה,
אֲבָל הַנִּצָּחִית עִם הַסֵּלִים הַתְּעַקְשָׁה:
נָפְלוּ.
עֲבָדָה!
נָפְלוּ.
שְׁנֵי מְלָאכִים, שֶׁנִּכְנְסוּ מִהַדְּלֵת הָאַחֲרִית,
הִסְפִּימוּ אֶתְּהָ וְנִעְרוּ מִהַכְּנָפִים שִׁבְרֵי עֲנָנִים.
אֶף אַחֵר, דֶּרֶךְ אֲגָב, לֹא קָם לָהֶם.
הָיוּ פִּקְקִים לֹא נֹרְמָלִיִּים,
אֱלִים רָצוּ מִצָּד לְצָד וְהִתְחַנְּנוּ לְעֹזְרָה,
מְכוּנִיּוֹת צָפְרוּ,
מִישֶׁהִי צֹחֶה עַל מִישֶׁהִי אַחֲרֵת:
יָא בְּהֶמָּה.
בְּהֶמָּה מִי שֶׁעָשָׂה אוֹתָהּ,
עֲנֵתָה לָּהּ הָאַחֲרֵת
(וְסִדְרָה אֶת הַשְּׁעָר בַּמְּרָאָה).
הַשָּׁמַיִם נָפְלוּ עַל הָעִיר,
וְהִנֵּהג בְּשָׁלוֹ:
מְלָאכִים שְׁמֹלְכִים,
כָּלֶם צְרִיכִים לְשָׁלֶם.

בשדות הים השדוף

זוכרים שגנבו לראש המוסד את הטלפון?
ככה, לפחות, דווחו בתקשורת,
אבל האמת, כמוכן, שונה לגמרי.
את הספקולציות נשאיר לעיתונאים וסופרים.
אנחנו רק נתמה מה הקשר
בין אמת לראש המוסד.
לא, באמת, תחשבו על זה.
האיש, מיומו הראשון במוסד,
אלף רק לשקר
(אל תהנהנו, חברי המשוררים).
ואז, אנחנו זוכרים,
הוא היה עוד צעיר ורושף,
רקרא את מופי דיק
על סדין מקמט,
בזמן שהיפה שלו ישנה לצדו
בגופה הרווי בכוחו הלכז,
חולמת לה על אירלנד.
או ויליאם?
והוא?
הוא בכלל על גשר ספינה,
מים, בלי סוף מים,
במעיל גשם שחר
ובמבט עד האפק
שרואה רק לויתן.

גִּלְיָם מִזְדַּקְפִּים מְרֹבב כַּעַס,
מְטִלְטִלִים רַעְמוֹת לְבָנוֹת,
צוּחִלִים
מִתְנַפְּלִים
עַל קַפְטָן אַחָאב
שְׁעוֹמֵד לְמוֹלֵם בְּלִי לָזוֹז
וּמִבֵּית דִּרְכָם, כְּאֵלֹ-אֵינָם,
מִהַצִּלָּקֶת שְׁצוּרַחַת
(עֲדִין שׁוֹמְעִים)
מֵעֵינֹ-הַכֶּחֱלָה
עַד-רָגְלוֹ-הַיְמָנִית
(שְׁגִלְפָּה מִתְרֵן יֶשֶׁן),
וְרוֹאֶה-רַק לִזְיָתָן.

רַק רָגַע.
זוֹכְרִים שְׁגָנְבוּ לוֹ ת'טִלְפוֹן?

אוּלֵי זֶה בְּאֵמֶת מָה שְׁקָרָה?

הדסה

איך אמר לי אבי גרושתי
ביום בו נולד בני הקטן?

בני הקטן.

שאל רציתי לקרא לבני הקטן –
עד אותו היום.

שאל.

ובאותו היום,
כשכבר שכב על החזה של אמו
על המטה הכחלה ההיא בבית החולים,
וסבא שלו –
"אתה כשלוך כלכלי!" –
הבנתי שגדעון זה השם שלו:
האף הסולד, פנים מטות מעלה,
מחדדות מעט.

כן, גדעון.

והאמת? הוא צדק.
חלקית, לפחות –
כי מדבריו השתמע

שְׁזֶה רַק בְּכִלְכָּלָה.
אֵה, כֵּן, בְּסוֹף קְרָאנוּ לוֹ נָח.

שרות תעופה

יֵצֵא לָךְ פֶּעַם לְהִתְגַּעֵגַע –
מָה, לָמוּת מִגֶּעְגוּעַ –
אֶל זֶר שְׁלֹא רָאִיתָ מֵעוֹלָם?
לְעֶרֶבְךָ אֶת הַחֶלֶב בַּקֶּפֶה
וְתוֹךְ כְּדִי לְהֶאֱנֹק –
מָה, לָמוּת מֵאֲנָקָה –
שְׁלֹא תִרְאֶי אוֹתוֹ יוֹתֵר?

סקורה

אֶהוּכְתִּי בֵּת שְׁשִׁים
וְאֲנִי אוֹטוּטוּ,
וְהִתְחַת שְׁלָה
עֲדִין דְּבִדְכֹן שְׁלִי,
הַשְׁפָּתִים – דְּבִדְכֹן.
(גַּם אַתֶּם מִתְנַעֲנְעִים לְסוּמְלִיָּה?)
וּכְשֶׁהִיא יוֹצֵאת מִהַבִּית,
מְבַשְׂמֶת וּמְלַבֶּשֶׁת –
~~כְּמוֹ שָׂרָק, וְרַק הִיא יוֹדַעַת!~~
הַדְּבִדְכָנִים שְׁלִי לְמָטָה שׁוֹב,
שׁוֹב בְּדְכָנִים,
מִתְבְּדְכָנִים לְגִמְרִי.

נברה 1989

לפַעַמִּים, כֵּן,
אֶפְלוּ הָאִוִּיר עֲצָמוּ
צָרִיךְ אִוִּיר לְנִשְׁמָה.
הִיא בִקְשָׁה מִמֶּנִּי,
בְּקוֹל שֶׁכָּל מִכָּה קִטְנָה
יִכְלָה לְשֹׁבֵר אוֹתוֹ,
שְׁאֵשְׂאָר.
רַכְבֶּת טְסָה מֵאֶפֶק מִדְּבָרֵי אֶחָד
לְאֶפֶק מִדְּבָרֵי אֲחֵר.
עוֹפּוֹת גְּדוֹלִים, שְׁחֹרִים, לֹא עוֹרְכִים,
חָצוּ אֶת טִיסָתָהּ בְּשִׁרְיָקָה צוֹחֶנִית.
מַעֲרָב פְּרוּעַ,
פְּרוּעַ לְגִמְרֵי מִהַחֲלוֹן שְׁלִי.
מִנִּין לִי לְדַעַת אִם הִיא רֹאֲתָה אוֹתָם,
מִהַחֲלוֹן שְׁלִה,
אוּ מָה הִיא רֹאֲתָה מִשָּׁם בְּכָל־
דֶּרֶךְ הַקּוֹל הַזֶּה,
שֶׁכָּל מִכָּה קִטְנָה
יִכְלָה לְשֹׁבֵר אוֹתוֹ.

טבע דומם

ישוב קטן. נגיד, כפר:
בית לא גדול, קירות ב' –
בן, המון כאלה יש.
ובכל זאת, משהו בפשטות שלו
מרמז על תוכו:
ספרים, המון ספרים,
שתי חלליות על הפסנתר,
ציורים, לא ממסגרים.
אבל גם החוץ –
בלוריות של דשא עצמאי.
עצים שונים: שסק, תפוח, דבדבן.
ספסל, כמעט לא רואים לו את הלכך
בגלל המטפס שכסה אותו לגמרי.
לא, בעצם נשאר בו מקום,
לאדם אחר.
עבדה, על השלחן הקטן מולו
(מסגרת ברזל סביב פסיפס תכל)
מונח כוס קפה.
עדין חם, עדין מפיץ ריח חום.
בזוית מעט משנה, בין הספסל לשלחן,
מונח איש – הפנים שלו על מסגרת הברזל.
סנטימטר או שנים מהשער האפר
מונח הקפה.
עדין חם, עדין מפיץ ריח חום.

אֶפֶק כָּתַם שְׁפוּךְ
עַל הַגְּבָעָה הַשְּׁקֵטָה מוֹל הַבַּיִת.
בְּכַבִּישׁ מֵאַחֹר, יְלָדִים עַל אוֹפָנִים,
כָּל כָּלָם שְׁעַר בְּרוּחַ,
צָחוּק, וְתִמִּיד הַשְּׁמֵנֶמֶן מֵאַחֹר
שְׁמֵנֶסָה לְהִדְבִּיק אֶת הַמְּרָחֵק בִּינֵיהֶם
בְּצַעֲקוֹת מִזִּיעוֹת.
כֵּן, בֵּין עֲרָבִים שֶׁל סוּף קִיץ
שֵׁם, בִּישׁוּב קָטָן, נִגִּיד כָּפָר.

Point of departure

לָמָּה שִׁיעֲנִין אֶתְכֶם בְּכָל־
שְׁאֵמִי עַל עֶרֶשׁ דְּוִי?
דֶּרֶךְ אֲגָב, הִגִּיעַ הַזְמַן לְקַפֵּץ לַמַּכְלָת:
אֵין כָּלוּם בַּמִּקְרָר.
בְּדֶרֶךְ לְבֵית הַחֹלִים,
בְּשִׁקֵּט שֶׁל הַנְּסִיעָה –
גַּם אַתֶּם לֹא אוֹהֲבִים רִדְיוֹ בְּאוֹטוֹ? –
נִרְאָה שְׁאֵנִי מִתְאַהֵב שׁוֹב בִּג'ז.
הִרְבֵּה שָׁנִים יִרְדֹּתִי מִמֶּנּוּ
("גַּם לָכֶם נִמְאָס קִצֵּת מִג'ז" –
זוֹכְרִים אֶת הַפְּזֻמוֹן הַזֶּה מִהַשִּׁיר הַהוּא?
נָו, שִׁכַּחְתִּי אֶת שְׁמוֹ)
אֲבָל עֲכָשׁוּ שׁוֹב אֲנִי בּוֹ,
וְהִרְבֵּה יוֹתֵר מִתְמִיד.
זֶה קָרָה לִי גַם עִם הָאִשָּׁה.
שׁוֹב הִתְאַהֲבֹתִי בְּאִשָּׁה שְׁלִי.
וּבְכָל־ל, הַיָּמִים לִפְנֵי הַמִּגָּפָה
מִתְחִילִים לְהִרְאוֹת כָּל כֶּךָ רְחוּקִים –
מִעֵקָה אַחֲרֵי הַסֵּרֵט,
לְמִטָּה מִפְּרֵץ כַּחַל כָּל כֶּךָ.
אֲמִי.
כֵּן, כְּאֵלֶּה.

Levis, נרמה לי

בְּבֶקֶר הַהוּא, הַיִּפָּה,
כְּשֶׁעָמְדָה מוֹל הַמְּרָאָה
וְתִהְיֶה אִם לִלְבָּשׁ
אֶת הַגִּ'ינֵס הַהָדוּק אוֹ מְכַנְסֵי הַפִּסִּים.

הַלֵּילָה עֲדִין יֵשֶׁן לָהּ
מִתַּחַת לְעֵינִים.

גַּם הַהוּא, עַל הַמָּטָה הַסְּתוּרָה,
שֶׁנִּשְׁקָף בְּמְרָאָה מֵאַחֲרֵי עֵירִם גְּבָה,
וְשֶׁהִפִּירָה אוֹתוֹ שְׂבוּעִים לִפְנֵי כֵן.

כִּמָּה קָפֵץ לָהּ הַלֵּב
בְּשְׂבוּעִים הָאֵלֶּה.

הַהוּמִים הָאֵלֶּה.

כִּמָּה נִשְׁרָף לָהּ וְרַעַד

בִּיחָד עִם הָאֶגֶן שֶׁלָּהּ

בְּשְׂבוּעִים הָאֵלֶּה.

שׁוּם דָּבָר לֹא הָכִין אוֹתָהּ

(כְּשֶׁעָמְדָה מוֹל הַמְּרָאָה)

לִתְהִיָּה רַק שְׁעָתִים אַחֵר כֵּן –

אַחֲרֵי הַקֶּפֶה הַטּוֹב בַּמִּשְׁרָד,

וְהָאֶס-אֶס-אֶס הַקָּצֵר:

"בֶּקֶר טוֹב, אֶהוּבִי"

(פָּעַם רִאשׁוֹנָה שֶׁאֶמְרָה לוֹ אֶת זֶה) –

אם להשרף בלהבות
ששרפו כבר למגדל את הראש,
או לקפץ למטה,
מקומה שבעים ושתים
(יחד עם הג'ינס הצמוד שלה).

קובייה הונגרית

יש איזה song
(לא שאני אוהב אותו)
"איך שיר נולד".
מכירה?
הוא מתנגן לי לפעמים בראש
כשאני נתקע מול הדף.
זה הולך ככה:
"איך שיר נולד?"
כמו תינוק.
בהתחלה זה כואב",
ובלה-בלה-בלה.
את יודעת,
ערס פואטיקה של songster.
יֵרֵד גֶשֶׁם. כָּבֵד.
שעות שירד גֶשֶׁם. כָּבֵד.
ומישהו נתקע פתאום עם פנצ'ר
בצד הכביש
("איך הגעת לזה?"
היא שואלת אותי.
"למה אתה מתפזר ככה?"
היא זועפת עלי.)
יֵרֵד גֶשֶׁם, אני אומר לה.
כָּבֵד. אין זמן לשאלות.
אולי בפעם אחרת

הוא הָיָה מְחַכֶּה בְּתוֹךְ הָאוֹטוֹ
 לְמִשְׁאִית גָּרָר,
 אֲבָל הוּא מְמַהֵר.
 (חֲלִיפָה צְהָבָה, עֲנִיבָה יְרֻקָּה –
 אֶת יוֹדֶעַת,
 עֶרֶס פּוֹאֲטִיקָה שֶׁל songster.
 "וְהִנֵּעֲלִים?"
 שׁוֹמְעִים לָהּ בְּקוֹל אֶת הַהִתְלַהֲבוּת,
 "מָה הָיָה הַצָּבֵעַ שְׁלֹהֵן?"
 בָּרוּר שֶׁהוּא מְמַהֵר,
 כִּי הוּא יֵצֵא מִהָאוֹטוֹ
 רֶץ לְבָגוֹ מְאַחֵר וְכוּ',
 בְּלִי מְטָרִיָּה וְכוּ'.
 גַּם הוּא מִתְנַגֵּן לִי לְפַעֲמִים בְּרֹאשׁ
 כְּשֶׁאֲנִי נִתְקַע מוֹל הַדֶּף.
 הוּא, וְהַגְרָבִּים הַכְּחֻלּוֹת שְׁלוֹ.

קרחת חורף

לא זמן לשירים,
שימון,
הלב שלך לא רן,
הנשמה בוקה
כמו השלולית ההיא בצד הכביש
שלא שומעת כבר את המכוניות.
מעל עיניה שמים כחלים,
עננים לבנים עוברים –
מיאפה?
לאן?
מה משנה.

שלוש וריאציות על טאו צ'יין, דן דאור ויין (אדום)

קורות חיון אהרן

כָּבֵד מְזֻמָּן רְצִיתִי לְגוֹר בְּכֶפֶר הַדְּרוֹמִי
 וְלֹא מִפְּנֵי שֶׁבָּחָר בּוֹ מִמְּחֶה לְמַקּוֹם
 שְׁמֵעָתִי שְׂרָבִים בּוֹ פְּשׁוּטֵי הַלֵּב
 אֲתֵם בִּלְקָר וְעָרֵב אֲנֵעִים עֲתוּתִי
 שָׁנִים לֹא מַעֲט חֲשַׁבְתִּי עַל כֶּךָ
 עֲכָשׁוּ בָּא הַזְמָן לַעֲשׂוֹת מַעֲשֶׂה
 צָרִיף עָלוּב, לֹא צָרִיף טוֹב מְזֻה
 דִּי בּוֹ כָּגֵג לְמִטָּה וּמַחְצָלֶת
 שְׂכָנִי לְרֹחוֹב מְבַקְרִים מְדֵי פַעַם
 לְהַחֲלִיף מֶלֶה, לְפִטְפֹּט עַל יָמֵי קָדָם
 לְשִׁמּוֹחַ יַחַד עַל כְּתָבִים יוֹצְאֵי דָפֶן
 לְהַבְהִיר זֶה לָזֶה מְשִׁמְעִיּוֹת מְסַפְּקוֹת

אלוני
 בל
 איוני

מסיכור
 כפפור

יפה ימים יפים

אל סיר של לאו צ"ל
וראלי רבאי הקדור

כבר מזמן רציתי לגור בקבר הדרומי
ולא מפני שבתר בו ממחה למקום
שמעתי שרבים בו פשוטי הלב
אתם בקר וערב אנעים עמותי
שנים לא מעט חשבתני על כך
עכשו פא הזמן לעשות מעשה
צדק, לא צריך טוב מזו
די בו כגג למטה ומחילה
שכני לרחוב מבקרים מדי פעם
להחליף מלה, לפטפט על ימי קדם
לשמח יחד על כתבים יוצאי דפן
להבהיר זה לזה משמעיות מספקות

אלוהים
מחילה
צדק
ושוב
ואחרי
ואילו
בטיבנות, וחינוך

בְּאֵיבִיב וּבִסְתָּו יֵשׁ הַרְבֵּה יָמִים יָפִים
 לִטְפֹּס לְמָקוֹם גָּבוֹה לְחַבֵּר שִׁירִים חֲדָשִׁים
 כְּשֶׁעוֹבְרִים עַל יַד בֵּית מִבְרָכִים לְשָׁלוֹם
 וּמִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ זֵין גּוֹתֵן גַּם לְשִׁתּוֹת
 בְּסוּף הָעֲבוּדָה חוֹזְרִים אִישׁ לְבֵיתוֹ
 וּבִשְׁעָה בְּטֵלָה חוֹשְׁבִים זֶה עַל זֶה
 חוֹשְׁבִים זֶה עַל זֶה, מִתְלַבְּשִׁים יוֹצְאִים
 לְדַבֵּר וּלְצַחֵק לֹא נִמְאָס לְעוֹלָם
 זֹאת דֶּרֶךְ לְחַיּוֹת - אֵין טוֹב מִמֶּנָּה
~~אֵין טוֹב שֶׁאֵין לֵב אֶחָד לְעוֹר~~
 לֹאכֵל וּבִגְדִים צְרִיךְ אֲמָנָם לְדָאג
 אֲבָל עֲבוּדַת הָאֲדָמָה לֹא תִשְׁקַר

Handwritten notes:
 לא חובה (blue)
 (נאוגטאג) (blue)
 (נניח) (green)
 (נכון, ב' ת"ז) (green)
 כ'ט"ז לא חובה? (red)

ויאמר ר' אבהו (ב' ת"ז)
 ?
 כָּבֵד מוֹמֵן רְצִיחִי לְגוֹר בְּכֶפֶר חַדְוֹנִי
 וְלֹא מוֹפְזִי שֶׁפָּתַר בּוֹ כִּמְחֻזָּה לְמִקְוֵה
 שִׁמְעֵתִי שְׂרָפִים בּוֹ שִׁשְׁטִי הַלֵּב
 אֲתָם בָּקִר וְעֹרֵב אֲנִיִּים עֲתוּרִי
 שְׁנוֹן לֹא מִשֵּׁט חֲשִׁבְתִּי עַל קֶךְ
 עֲבָשׁ בָּא הַזֶּמֶן לְעִשּׂוֹת מַעֲשֵׂה
 זֶה שֶׁהָיָה, לֹא צְרִיךְ טוֹב מִזֶּה
 דִּי בּוֹ כִּגָּ לְמִשְׁה וּפְרִיָּה
 שֶׁבִּי לְרוֹחוֹב מִבְּקָרִים מִדֵּי פַעַם
 לְהַחֲלוֹף מֵלֶה, לְקַטְשֵׁט עַל יְמֵי עֲרִים
 לְשִׁמּוֹת יָחַד עַל כְּתָבִים יוֹצְאֵי וּפֶנֶן
 לְהַבְהִיר זֶה לִּיה מִשְׁמַעֲיִית מִסְּקוֹת

Handwritten notes:
 (ב' ת"ז) (green)
 (אמר) (red)
 (אמר) (red)
 (אמר) (red)
 (אמר) (red)

22-21 להצחיק מקום מגורים

שלוש נשים

עתליה

הַשְׁדִּים שְׁלָה, חוּנִי,
הַשְׁדִּים הַרְטוּבִים, הַזְקוּרִים שְׁלָה,
זֶה מָה שְׁרָאִיתִי, חוּנִי,
כְּשֶׁדִּבַּרְתָּ אֵתִי עַל גֶּשֶׁם.

פלמונית

היא נגשה אלי
אחרי ערב שירה אחד
שערכו לכבודי –
שעמום מכיך נצחי –
העלמה הכי יפה בעולם!
מרב שהשתנגתי
המשכתי בסמול טוק
עם שלל הטרחנים.
בשהצלחתי להזיז שוב את הראש –
היא נעלמה.
התמירה הכי יפה בעולם נעלמה.
איפה את?
מה בעצם אמרת לי?
היפי המשניק שלה –
וזאת האמת, גבירותי ורבותי –
היא הסבה שאני ממשיך
ללהג לכם כאן,
בשעמום המכרך הנצחי.
איפה את?
לאן נעלמת,
התמירה הכי יפה בעולם?

שולמית

היא היתה רק עם תחתונים –
או מכנסים קצרים? –
וכשכלם הלכו
ונשארו רק היא ואני –
המשיכה לדבר אתי
על עולמות יותר טובים.
הגוף שלה היה סקסי בטורף,
אבל היה שם איזה קצר
בינו לבין הפה שלה –
החושני כל כך –
שלא הפסיק לברבר.
תהיתי בן-לא,
ורגע לפני –
למזלי, לא עשיתי את זה –
ראיתי אותי בעינים שלה:
טובה עם זקן לבן,
אני, שימון,
לא פחות ולא יותר
אחד משבעת חכמי יון.
הסתובבתי והמשכתי לישן.

מילים לשיר שלה

היא לא רוצה אותך, יקוב,
אז קום ולך.
ארנק,
תיק צד קטן עם כמה דברים,
וזהו.
לך.
ואל תשאיר שום פתק.
אל תכתב לה
שהיא הנשמה שלך –
והרעל שלך!
תזכר, היא לא רוצה אותך.
ולא, בבקשה, רק אל תכתב
שאתה, כן, אתה אשם.
אמרת לה את זה אלה פעמים –
והלכת בסוף לאחרות.
אין לך לב, יקוב,
אין לך לב.
תחליט!
ארנק,
תיק צד קטן עם כמה דברים,
וזהו.
או שתסתובב אליה, לעזאזל,
תתפס לה את הראש,
ותנשק אותה עד שהלילה יגמר,

עַד שֶׁחַיִּים הָאֱלֹהִים,
עַד שֶׁרַק הִיא וְאַתָּה.

דם המכבים

לא יודע מי זה היה.
הוא הופיע פתאום,
עירם.
תלוש זין וכיצים.
איך אפשר לזהות מישהו כזה?
וגם שום דבר אחר בגוף שלו
לא הסגיר מישהו שאני מכיר.
לילות כאלה.
ימים כאלה.
פסגות משלגות,
קטועות מההרים שלהן,
מרחפות בין ענני הנוצה
מעל העמק המשבץ שם למטה.
אשה מעקבכת למטה,
בהמיה החמה של היום.
היא.
והפסגות.
אנטידוט מועיל
ללילות כאלה.
לימים כאלה.

המדור הרביעי

לא מבין ת'עקשנות הזאת,
היא אפלו לא חיתית.
טיגה סיבירית,
הכל לבן,
פתאום, מקצה הלכן הזה,
מופיע איל, בדהרה,
לא, בעצם במנוסה:
שבריר אחריו מופיע זאב,
ובשקט – לפחות מכאן –
מעקבקים את המרחב.
אבל כמה אפשר?
בשלב מסים האיל קופץ לו,
בקלילות, מעל תעלה,
והזאב נעצר בשפתה –
אולי הוא באמת לא יכול לחצות אותה,
ואולי היא אמתלה
לעיפות האין-סופית שלו,
למרדף שלא נגמר לעולם.
כל כך הרבה לבן.
די, הגיע הזמן להרפות.
לא כאן.
לא במקרה הזה.
לילה לילה,
לאורך כל הלילה.

רָחוּב חָשׁוּךְ.
 הַחֲנוּיּוֹת סְגוּרוֹת.
 פֹּה שֵׁם פִּנְס־רָחוּב
 שָׁגַם הוּא כְּמַעַט נִרְדָּם.
 פֶּתְאוֹם, מְקַצֶּה הַשָּׁחַר הַזֶּה,
 מוֹפִיעַ אֲנִי, בְּדַהֲרָה,
 לֹא, בְּעֵצָם בְּמִנוּסָה:
 שִׁבְרִיר אַחֲרֵי מוֹפִיעַ הוּא,
 וּבִשְׁקֵט – לְפָחוֹת מִכָּאן –
 מְעַקְבָּקִים אֶת הָאֶסְפֶּלֶט.
 אֲבָל כְּמָה אֶפְשָׁר,
 אֲנִי רוֹצֶה לְשָׂאֵל אוֹתוֹ –
 לְפָחוֹת מִכָּאן –
 וְהוּא,
 כְּמָה כּוֹחַ, כְּמָה עֲזוֹז,
 רוֹדֵף,
 רוֹדֵף,
 רוֹדֵף
 אַחֲרֵי.
 לִילָה לִילָה,
 לְאַרְךָ כָּל הַלִּילָה.
 מָה אֲנִי בּוֹרֵחַ בְּכָלֵל?
 אֲבָל אֲנִי בּוֹרֵחַ.
 לֹא יָכוֹל שְׂלֹא לְבָרֵחַ.
 לִילָה לִילָה,
 לְאַרְךָ כָּל הַלִּילָה.

שיר המעלות

פֶּתַחִי לִי הַדֶּלֶת, אַחֲוֵתִי כָּלָה.
בְּעֶצֶם, מָה זֶה מְשֻׁנָּה.
הוא מֵת.
בֶּן הָרָרִי מֵת.
הָאֶפֶק בְּעֶמֶק הַיַּרְדֵּן.
קו סְמִיד, רוֹטֵט, מִמַּעַרְבוֹן כָּלִשָּׁהוּ.
אוֹגוֹסְט,
מַעַל מִטֵּעַ הַכִּנּוֹת.
סוֹס דוֹהֵר.
אֵינְדִּיאָנִי.
יֵרִיָּה.
בֶּן הָרָרִי מֵת.
אֶתְמוֹל עֲבַרְתִּי לִיד הַבַּיִת שְׁלוֹ.
שָׁנָתִים בְּעֶרְךָ לֹא עֲבַרְתִּי לִיד הַבַּיִת שְׁלוֹ.
וְגַם לִיד הַמוֹזָאוֹן הַהוּא, בְּחִיפָה.
"פִּירְמִידָה" שְׁמוֹ, אִם אֵינֶנִּי טוֹעָה.
רַכְנוּ, בְּרוּר.
כְּהַרְגֵּלְנוּ, רַכְנוּ, גַּם שָׁם.
מִי יָדַע שְׁזֶה יִהְיֶה הָרִיב הָאֲחֵרוֹן?
פֶּתַחִי לִי הַדֶּלֶת, אַחֲוֵתִי כָּלָה.
פֶּתַחִי לִי אֶת הַדֶּלֶת.

מילים ללחן, אולי

השִׁיר הַזֶּה הוּא לָךְ, עֲתִלְיָה:
אֵין סֶפֶק שֶׁזֶהוּ שְׁמִךְ –
בֶּן, זֶה חַיֵּב לִהְיוֹת שְׁמִךְ! –
גַּם אִם כָּל מַפְגֵּשׁ בֵּינֵינוּ
מְסַתֵּכֵם בְּהַחלָפֶת מִכְּבָטִים
בְּקַפָּה
בְּרַחוּב
בְּסַפְסָל.

אֶת אֶהְבֵּת חַיִּי, עֲתִלְיָה!
וּכְאֵב הַהֶחֱמָצָה הוּא נֹרָא.
אֵיזָה חַיִּים מְפֹלְאִים
הֵינּוּ חַיִּים לָנוּ יַחַד,
כִּמָּה שְׂמֵחָה הִיְתָה מְקַפֶּצֶת בֵּינֵינוּ
בְּמִקְוֵמוֹת שְׁלֶךְ,
שֶׁהֵם כְּטַח גַּם שְׁלִי!
כִּמָּה לֵילוֹת תְּשׁוּקָה
הָיוּ עוֹבְרִים בֵּין גּוֹפֶךְ לְגוֹפִי!
אָה, יָמִים מְאֻשָּׁרִים!
הַשְּׁמֶשׁ, הַשְּׁמֶשׁ עֲצָמָה
הִיְתָה נֶעְצָרֶת בְּמָרוֹם הַרְקִיעַ
רַק כְּדִי לְהִסְתַּכֵּל בָּנוּ,
וּלְהַשְׁרִף מִרֵּב –
הִירָח, הִירָח עֲצָמוֹ
הִיְתָה נֶעְצָר בַּחֲרִיקָה,

וּמִבֵּיט בְּנוּ בְּפָנָיו הַמְּלֵאוֹת,

הַסְּגוּרוֹת.

אָבֵל הָיִינוּ רוֹאִים,

בְּטוֹחַ שֶׁהָיִינוּ רוֹאִים לוֹ בְּעֵינַיִם,

שֶׁמֶכַל הַזּוּגוֹת בְּעוֹלָם

שִׁיוָּשִׁבִים עַל סִפְסָל

בְּשַׁעַת לַיְלָה כְּזֹאת

וּמִסֵּת־כָּלִים עָלָיו,

רַק עָלִינוּ הוּא חוֹלָם.

עֲתִלְיָה!

עֲתִלְיָה!

כָּאֵב הַהֶחֱמָצָה הוּא נוֹרָא.

אָבֵל מִחֵר, שִׁימוֹן, מִחֵר.

בְּטוֹחַ זֶה יִקְרָה מִחֵר.

ברוקלין, תחילת שנות השבעים

ברוקלין,
תחילת שנות השבעים.
השער התאריך.
גם הפאות.
מהרמקולים הגדולים,
מול מגפי העור שלה,
רופרטה פלק שרה
Killing me softly

בקפה, בין חנויות הספרים,
מול הקמפוס,
חפיתי לה.
מחנות התקליטים הסמוכה,
מהרמקולים הגדולים
רופרטה פלק שרה

"יש לי פנים מכערות",
היא כתבה לי,
"אבל הגוף שלי יפה
ואני מה-זה מעניינת!"
חשבתי על מה שספרה לי אופירה
אחרי החזרה על שש דמויות.
השחקנים/שחקניות האלה
שנראים כמו חיטים בברוקלין

(תַּחֲלֵת שָׁנוֹת הַשְּׁבָעִים)
אֲבָל כְּשֶׁהֵם עוֹלִים עַל הַבְּמָה,
אֵה, כְּשֶׁהֵם עוֹלִים עַל הַבְּמָה.

הַשְּׁמֵלָה הָאֲדָמָה, פְּרוֹחוֹנִית, שְׁלֵה
הַתְּבַדָּרָה אֶל הַשְּׁלֶחַן שְׁלִי בַקָּפָה,
מוֹל הַקִּמְפוֹס,
מִגִּפִּים
רְגֵלִים עַד הַשָּׁמַיִם.

בְּרוֹקְלִין,
תַּחֲלֵת שָׁנוֹת הַשְּׁבָעִים.

וְכָל הַלֵּילָה רוֹבֵרֶטָה פֶּלֶק שָׂרָה
מִהֶרְמָקוּלִים הַגְּדוֹלִים
מוֹל מִגִּפֵּי הָעוֹר שְׁלֵה

וְהַחֲזִיָּה

וְהַתְּחַתּוֹנִים

Killing me softly

(הִיו גִּרְבִּים?)

בְּרוֹקְלִין,
תַּחֲלֵת שָׁנוֹת הַשְּׁבָעִים.

אל כרמל

דְּכָרִים שְׁנֵאִים פְּתָאֻם.

יָן.

פְּתָאֻם.

כָּל כָּךְ פְּשׁוּטִים.

כָּל כָּךְ יָפִים.

לְמַשָּׁל.

הָאִשָּׁה שְׁלִי.

עֲבָרָה.

סוּף-סוּף.

לְגוֹר אֶתִּי.

הִיא וְהַחֲתוּלָה שְׁלָה.

הַלְכָנָה.

כָּל כָּךְ פְּשׁוּט.

יָפָה.

